

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudců Mgr. Zdeňka Váni a JUDr. Bc. Aleny Rundové, Ph.D., LL.M. ve věci

žalobce: **JUDr. V. S., MBA,** narozený xxx
bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupený advokátem JUDr. Filipem Matoušem
sídlem Lazarská 11/6, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti,** IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 40.474.000 Kč s příslušenstvím
o odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. března 2026 č. j. 14 C 136/2015-2049

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 212.660 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Filipa Matouše.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)
Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. M. H.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 34.785.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 25. 6. 2014 do zaplacení (výrok I.) a co do zbývající částky 5.689.000 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl (výrok II.). Dále uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 7.128 Kč (výrok III.) a rozhodl rovněž o nákladech řízení státu tak, že žalobce je povinen zaplatit 47.994 Kč (výrok IV.) a žalovaná 21.095 Kč (výrok V.).

2. Rozhodl tak v řízení, v němž se žalobce původně domáhal zaplacení částky 200.000.000 Kč – rozsudkem soudu prvního stupně ze dne 19. 12. 2024 č. j. 14 C 136/2015-1724 byla žaloba co do částky 159.526.000 Kč s příslušenstvím zamítnuta a v tomto rozsahu uvedený rozsudek nabyl právní moci, pročež nyní je předmětem řízení již toliko částka 40.474.000 Kč s příslušenstvím – jako náhrady škody způsobené mu nesprávným úředním postupem ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“). Svůj nárok odůvodnil tím, že byl vlastníkem 10 ks akcií společnosti SXX – xxx xxx xxxl, a. s. [do 23. 4. 2014 pod názvem Nxxxh, a. s. (dále jen „Nxxxh“)], které do 24. 2. 2014 představovaly 50% podíl na této společnosti; druhým akcionářem se stejným podílem byl Ing. J. J.. V roce 2012 došlo k vzájemné roztržce mezi oběma akcionáři, což vyústilo v převzetí společnosti Nxxxh druhým akcionářem a ve vyloučení žalobce z rozhodování v této společnosti. Proti žalobci bylo následně zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu zneužití informace a postavení v obchodním styku (sp. zn. xxx u Městského soudu v Praze), v jehož rámci státní zástupkyně Městského zastupitelství v Praze (dále jen „státní zástupkyně“) usnesením ze dne 4. 12. 2013 rozhodla o zajištění nároku poškozené společnosti Nxxxh na majetku žalobce. Takto zajistila mj. shora uvedené akcie společnosti Nxxxh ve vlastnictví žalobce a současně dalším výrokem rozhodla, že žalobce nemůže vykonávat hlasovací právo na valných hromadách společnosti. Až dne 12. 3. 2014 státní zástupkyně pověřila Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (dále jen „ÚZSVM“) správou zajištěných akcií, ani ten však následně správu nevykonával. Zákaz výkonu hlasovacích práv byl následně usnesením státní zástupkyně ze dne 17. 4. 2014 zrušen, neboť dle stanoviska ÚZSVM nebylo možné dle zákona č. 279/2003 Sb. správu vykonávat. V období od 4. 12. 2013 do 17. 4. 2014 tak trvalo zajištění akcií žalobce, aniž by stát vykonával hlasovací práva s nimi spojená. Žalobce pak vznik škody, jejíž náhrady se v tomto řízení domáhá, konkrétně spojuje s nezajištěním řádného výkonu hlasovacích práv spojených s akciemi na valné hromadě konané dne 20. 12. 2013, kdy správu akcií vykonávala státní zástupkyně, která tím, že se této valné hromady nezúčastnila a nezajistila řádný výkon hlasovacích práv spojených se zajištěnými akciemi, způsobila, že na ní bylo hlasy druhého akcionáře rozhodnuto o zvýšení základního kapitálu společnosti o 12.000.000 Kč upsáním 120 ks nových akcií [všechny uvedené akcie byly nabídnuty společnosti Bxxx xxx xxxp, a. s., (dále jen „BXXX XXXG“), která je upsala], čímž došlo ke snížení obchodního podílu žalobce na 7,14 % a k jeho znehodnocení.

3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s tím, že v projednávané věci není dán ani odpovědnostní titul, ani příčinná souvislost mezi tvrzeným postupem státu a vznikem škody. Konkrétně namítala, že samotné zvýšení základního kapitálu, a tím i snížení podílu žalobce, nebylo aktivně schváleno státem, nýbrž druhým 50% akcionářem Ing. J., který pro toto rozhodnutí na valné hromadě konané dně 20. 12. 2013 hlasoval. Případná účast státu za žalobce na této valné hromadě přitom podle žalované nemohla ovlivnit výsledek hlasování. Zákon státu navíc nestanoví, jak má v případě zajištěných akcií na valné hromadě hlasovat, takže samotné hlasování by ani nemohlo nesprávný úřední postup založit. Jednání státní zástupkyně nadto podle žalované nebylo ve svém důsledku nesprávné, kdy v tomto směru poukázala na rozhodnutí obchodního soudu, který v řízení o neplatnost všech usnesení přijatých na uvedené valné hromadě dospěl k jednoznačnému závěru, že zvýšení základního kapitálu společnosti

Nxxxh bylo nezbytné k zachování její existence. Dále žalovaná argumentovala subsidiaritou nároků podle OdpŠk a tím, že žalobce nevyčerpal veškeré prostředky k náhradě tvrzené škody, zejména neuplatnil případné nároky vůči druhému akcionáři Ing. J.. Příčinnou souvislost mezi vznikem škody a údajným škodním jednáním státu měl pak žalobce podle žalované sám přerušit i tím, že nepokračoval v řízení vedeném o neplatnost všech usnesení přijatých na valné hromadě konané dne 20. 12. 2013 a následně dne 31. 7. 2018 uzavřel Dohodu o narovnání, na jejímž základě převedl svých 10 ks akcií na společnost Dxxx xxxl, a. s. [do 21. 2. 2014 pod názvem Bxxx xxx xxxp, a. s.] za částku 10.750.000 Kč. Konečně žalobce podle žalované zanedbal i svou prevenční povinnost předcházet škodám, když proti zadlužování společnosti Nxxxh (všechny dluhy rozhodné pro navýšení základního kapitálu vznikly v době, kdy nebyl na svých právech 50% akcionáře omezen) ničeho nečinil a spoluvytvářel tak podmínky pro snížení svého podílu ve společnosti.

4. Soud prvního stupně o nároku žalobce rozhodoval již potřetí. Jeho v pořadí první mezitímní rozsudek ze dne 31. 10. 2019 č. j. 14 C 136/2015-424, jímž rozhodl, že základ žalobního nároku je dán, byl odvolacím soudem zrušen pro závažné procesní vady a nedostatečně zjištěný skutkový stav. V pořadí druhý rozsudek ze dne 19. 12. 2024 č. j. 14 C 136/2015-1724 pak byl v rozsahu podaného odvolání, tj. co do částky 40.474.000 Kč s příslušenstvím, zrušen především proto, že soud prvního stupně jednal s Ministerstvem financí coby příslušnou organizační složkou státu, ačkoli s ohledem na upřesnění skutkových tvrzení – žalobce konstatoval, že vznik škody nespojuje s nezajištěním řádného výkonu hlasovacích práv spojených s akciemi v celém období od 4. 12. 2013 do 17. 4. 2014, kdy správu akcií vykonávala nejprve státní zástupkyně a následně ÚZSVM, ale toliko s nezajištěním řádného výkonu hlasovacích práv spojených s akciemi na valné hromadě konané dne 20. 12. 2013, tj. v době, kdy správu akcií vykonávala státní zástupkyně, na níž došlo k rozhodnutí o zvýšení základního kapitálu společnosti Nxxxh, a tím ke snížení jeho podílu na společnosti – bylo k jednání za stát příslušné Ministerstvo spravedlnosti (§ 6 odst. 2 písm. a/ OdpŠk). V tomto posledním kasačním rozhodnutí ze dne 25. 6. 2025 č. j. 30 Co 142,143/2025-1835 se odvolací soud rovněž vyjádřil k věci samé, když se vypořádal s jednotlivými námitkami státu, které – ačkoli na nich žalovaná nadále setrvává – neshledal důvodnými, a v zásadě tak přisvědčil závěru soudu prvního stupně o existenci nesprávného úředního postupu i o jeho příčinné souvislosti se vznikem škody žalobce. Konkrétně se odvolací soud neztotožnil s námitkou, že žalobce nevyčerpal veškeré prostředky k odstranění jím tvrzené škody, že uzavřením dohody o narovnání přetrhl příčinnou souvislost mezi tvrzeným škodním jednáním státu a vznikem škody, ani s námitkou, že příčinou vzniku škody mělo být jednání druhého akcionáře Ing. J., popřípadě porušení prevenční povinnosti žalobcem (v podrobnostech viz níže). Stran ekonomické situace společnosti Nxxxh v rozhodné době pak odvolací soud shledal správným postup soudu prvního stupně, který v tomto směru vycházel ze závěrů znaleckého posudku společnosti Expert Group s. r. o. (dále jen „Expert Group“), když znalecké závěry společnosti BDO ZNALEX, s. r. o. (dále jen „BDO“) považoval s ohledem na jejich podstatné vady za nepoužitelné; z uvedených znaleckých závěrů přitom vyplývalo, že zvýšení základního kapitálu nebylo nezbytné pro zachování další činnosti či samotné existence společnosti Nxxxh. Nedostatky však odvolací soud shledal stran stanovení výše škody, když soudu prvního stupně vytkl, že bez dalšího převzal znalecký závěr o účelovosti sporných pohledávek ve výši přibližně 12 mil. Kč, aniž se zabýval jejich existencí a vymahatelností, tedy tím, zda k nim mělo být při ocenění podílu žalobce přihlíženo jako k dluhům společnosti Nxxxh; znalecký posudek Expert Group přitom při stanovení škody žalobce na hodnotě jeho podílu v důsledku zvýšení základního kapitálu společnosti Nxxxh na valné hromadě dne 20. 12. 2013 pracoval se všemi variantami, tj. jak s oprávněností sporných pohledávek, při níž škoda činí 34.785.000 Kč, tak s jejich neoprávněností, při níž škoda činí 40.474.000 Kč.

5. V dalším řízení, následujícím po posledním kasačním rozhodnutí odvolacího soudu, soud prvního stupně na základě provedeného dokazování vyšel z následujících skutkových zjištění:

6. Usnesením státní zástupkyně ze dne 4. 12. 2013 č. j. 1 KZV 27/2012 byl v rámci trestního stíhání žalobce pro podezření z trestného činu zneužití informací v obchodním styku zajištěn nárok poškozené společnosti Nxxxh na majetku žalobce, mj. na 10 kusech akcií společnosti Nxxxh v jeho vlastnictví (v celkové nominální hodnotě 1.000.000 Kč, představující v té době 50% podíl na společnosti) a současně bylo rozhodnuto, že žalobce nemůže u těchto akcií vykonávat hlasovací právo na valných hromadách; dopisem státní zástupkyně ze dne 12. 3. 2014 byl správou zajištěných akcií pověřen ÚZSVM; usnesením státní zástupkyně ze dne 17. 4. 2014 č. j. 1 KZV 27/2012 byl zákaz výkonu hlasovacích práv zrušen. Podle čl. X/5 Stanov společnosti Nxxxh byla valná hromada společnosti v rozhodné době usnášeníschopná za přítomnosti akcionářů držících více než 50 % akcií. Na valné hromadě společnosti Nxxxh konané dne 20. 12. 2013 bylo rozhodnuto o zvýšení základního kapitálu o 12.000.000 Kč a úpisu nových akcií společností BXXX XXXG. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2017 č. j. 74 Cm 7/2014-575 (dále také „rozhodnutí obchodního soudu“), které nabylo právní moci dne 12. 11. 2018, bylo k návrhu žalobce ze dne 16. 1. 2014 rozhodnuto tak, že se nevyslovuje neplatnost všech usnesení přijatých na valné hromadě společnosti Nxxxh konané dne 20. 12. 2013; v odůvodnění tohoto rozhodnutí obchodní soud mimo jiné konstatoval, že nevyslovení neplatnosti je též v zájmu společnosti samotné s ohledem na její současný stav, neboť pokud by došlo k vyslovení neplatnosti valné hromady, pak zůstává pohledávka BXXX XXXG vůči společnosti vzniklá z kapitalizace pohledávek přesahující 12 mil. Kč, což by dle obchodního soudu vedlo k nutnosti společnosti coby dlužníka podat na sebe insolvenční návrh. V trestním řízení byl žalobce nakonec zproštěn obžaloby rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 2. 2017 sp. zn. 6 To 51/2016 s tím, že projednávaný skutek není trestným činem; v odůvodnění uvedeného rozsudku bylo mimo jiné konstatováno, že nestandardní způsob, jakým došlo dne 16. 12. 2011 k převzetí společnosti Nxxxh a k faktickému odstavení žalobce coby 50% akcionáře této společnosti a následné ovládnutí společnosti M. B., tj. osobou spřízněnou s osobami plánujícími kriminalizaci S., nasvědčují tomu, že za pomoci osob, které mohly mít vliv na orgány činné v trestním řízení byla vytvářena kauza, která měla jednoznačně odklidit z cesty otce a syna S. – jinými slovy se od počátku trestního stíhání žalobce jednalo o zcela uměle vykonstruované řízení.

7. Stran ekonomické situace společnosti Nxxxh v rozhodné době soud prvního stupně vyšel ze znaleckého posudku Expert Group, včetně jeho dodatků a výslechu jeho zpracovatele Ing. Tomáše Buuse, Ph.D., podle nichž sice společnost před valnou hromadou konanou dne 20. 12. 2013 trpěla některými problémy z hlediska finančního zdraví – měla řadu závazků po splatnosti i více věřitelů – avšak byla schopna své závazky plnit, když po konci prvního čtvrtletí roku 2013 byla schopna generovat vysoký zisk, který vyústil ve slušnou úroveň likvidity; roční přítok peněz z provozní činnosti (cash flow), kterého byla schopna dosáhnout, byl cca 13.000.000 Kč; společnost měla volnou kapacitu pro získání dalších úvěrů ve výši 15 až 37 mil. Kč (minimálně tedy 12 mil. Kč na úhradu závazků BXXX XXXG, započtených při zvýšení základního kapitálu) a současně reálná tržní hodnota jejího majetku převyšovala její závazky ke konci roku 2013 přibližně o 100 mil. Kč, a to bez vlivu zvýšení základního kapitálu. Ze znaleckých závěrů Expert Group pak soud prvního stupně vycházel rovněž stran dopadu zvýšení základního kapitálu společnosti Nxxxh, o němž bylo rozhodnuto na valné hromadě konané dne 20. 12. 2013, na hodnotu podílu žalobce, kdy podle těchto závěrů došlo v důsledku uvedeného zvýšení ke znehodnocení podílu žalobce o 34.785.000 Kč při zohlednění pohledávek ve výši 12.000.000 Kč, které byly započtené proti závazku BXXX XXXG při zvýšení základního kapitálu, jako legitimních závazků společnosti [podle Expert Group byly tyto pohledávky s vysokou pravděpodobností vytvořeny účelově (dále také „sporné pohledávky“)], resp. o 40.474.000 Kč při jejich nezohlednění. Ze znaleckých závěrů BDO

týkajících se ekonomické situace společnosti Nxxxh a hodnoty podílu žalobce naproti tomu soud prvního stupně nevycházel, neboť je ani po výslechu zpracovatele znaleckého posudku JUDr. Ing. Lukáše Křístka MBA a vypracování dodatku znaleckého posudku nepovažoval s ohledem na jejich podstatné vady za použitelné; posudek vycházel toliko z účetních údajů, aniž náležitě zohledňoval tržní hodnotu majetku společnosti, její likviditu, povahu jejích závazků a možnosti úvěrového financování, a některé jeho závěry byly navíc založeny na ničím nepodložených předpokladech.

8. Pokud jde o sporné pohledávky ve výši přibližně 12 mil. Kč – pohledávky za společností Nxxxh které byly v kapitalizované výši 12.000.000 Kč započtené proti závazku BXXX XXXG při zvýšení základního kapitálu společnosti Nxxxh – soud prvního stupně v tomto směru vycházel zejména z obsahu spisu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 74 Cm 7/2014: Z usnesení ze dne 15. 11. 2017 č. j. 74 Cm 7/2014-575, kterým bylo rozhodnuto, že se nevyslovuje neplatnost všech usnesení přijatých na valné hromadě společnosti Nxxxh konané dne 20. 12. 2013, měl za zjištěné, že obchodní soud ve vztahu ke sporným pohledávkám konstatoval, že o jejich existenci nemá pochybnosti, neboť ji potvrdili jak M. B., tak Ing. J., jenž současně jednotlivé pohledávky specifikoval, přičemž sám navrhovatel (žalobce) v řízení uvedl, že tyto pohledávky byly uhrazeny v rámci insolvenčního řízení vedeného vůči BXXX XXXG; obchodní soud přitom vycházel z úředního záznamu o podaném vysvětlení Ing. J. J. ze dne 16. 7. 2014, z něhož zjistil, že se jednalo o pohledávky vzniklé převážně v první polovině roku 2012, a to pohledávky společnosti MXXX xxxl za poskytování právních služeb, pohledávky společnosti DXXXG za hardwarové a softwarové služby, pohledávky společnosti Pxxxm za služby v oblasti účetnictví, výkaznictví, skladového hospodářství, obchodní dokumentace v daňové problematice a kontrolní činnosti (společnost provedla vnitřní audit), a dále pohledávky společnosti Wxxxa, která společnosti Nxxxh poskytla formou půjčky provozní financování, pročež tyto pohledávky nebyly uhrazeny pro napjatou finanční situaci společnosti, přičemž věřitelé avizovali jejich postoupení třetím osobám, případně podání insolvenčního návrhu, v důsledku čehož M. B. navrhl jejich odkoupení s cílem společnosti pomoci. Z výslechu M. B. učiněného na jednání obchodního soudu dne 27. 9. 2017 měl pak za zjištěné, že tento ke sporným pohledávkám uvedl, že vznikly až po jeho nástupu do společnosti v roce 2012, jednalo se asi o 6 mil. Kč, které vycházely ze smluv o půjčce od společnosti Wxxxa, dále pohledávky za společností MXXX xxxl a společností Pxxxm, kde se jednalo o faktury za audity, znalecké posudky a dále za vedení účetnictví, přičemž Dxxx xxxl (BXXX XXXG) za uvedené pohledávky zaplatila až v roce 2017 v souvislosti s insolvenčním řízením.

9. Po právní stránce soud prvního stupně hodnotil zjištěný skutkový stav podle § 1 a § 13 OdpŠk ve spojení s § 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „IZ“) a § 10 zákona č. 279/2003 Sb., o výkonu zajištění majetku a věcí v trestním řízení (dále jen „zákon č. 279/2003 Sb.“), pročež konstatoval, že odpovědnostní titul v podobě nesprávného úředního postupu je ve věci dán, neboť v době, kdy byly akcie žalobce v rámci trestního řízení zajištěny a žalobci byl zakázán výkon hlasovacích práv, mohla tato práva na valných hromadách společnosti Nxxxh vykonávat státní zástupkyně; v případě zákazu výkonu hlasovacího práva podle § 79e odst. 2 trestního řádu se totiž jeho výkon přesouvá z akcionáře na správce zajištěných akcií. Státní zástupkyně přitom byla podle § 10 odst. 1 zákona č. 279/2003 Sb. povinna činit takové kroky, aby nedocházelo ke snížení hodnoty zajištěných akcií (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015 sp. zn. 5 Tz 52/2014, uveřejněné pod č. 45/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Jestliže tedy v souvislosti s valnou hromadou konanou dne 20. 12. 2013 takové kroky neučinila a nezajistila řádný výkon hlasovacích práv spojených se zajištěnými akciemi, porušila svou povinnost při správě zajištěného majetku. V důsledku tohoto nesprávného úředního postupu bylo na valné hromadě společnosti Nxxxh konané dne 20. 12. 2013 přijato rozhodnutí o zvýšení základního kapitálu o 12.000.000 Kč upsáním 120 nových kmenových akcií společností BXXX XXXG, čímž došlo k rozředění podílu

žalobce z původních 50 % na přibližně 7,14 %. Žalobci tak vznikla škoda v podobě znehodnocení jeho podílu na společnosti Nxxxh, která byla v příčinné souvislosti s uvedeným nesprávným úředním postupem státní zástupkyně.

10. Soud prvního stupně nepřisvědčil námitce žalované, že zvýšení základního kapitálu společnosti Nxxxh na valné hromadě konané dne 20. 12. 2013 bylo nezbytné pro zachování její existence. V této souvislosti vyšel ze znaleckých závěrů Expert Group stran ekonomické situace společnosti Nxxxh v rozhodné době, načež dospěl k závěru, že společnost se nenacházela v úpadku ve formě platební neschopnosti podle § 3 odst. 1 IZ, neboť byť měla více věřitelů a řadu závazků po splatnosti, byla schopna své závazky plnit, když generovala vysoký zisk, dosahovala ročního přítoku peněz z provozní činnosti ve výši přibližně 13 mil. Kč a měla volnou kapacitu pro získání dalších úvěrů ve výši 15 až 37 mil. Kč; nebyl tedy naplněn znak podle § 3 odst. 1 písm. c/ IZ. Společnost se nenacházela ani v úpadku ve formě předlužení podle § 3 odst. 4 IZ, neboť reálná tržní hodnota jejího majetku podle Expert Group převyšovala ke konci roku 2013 její závazky přibližně o 100 mil. Kč, a to bez vlivu zvýšení základního kapitálu. Soud prvního stupně proto uzavřel, že společnost Nxxxh nebyla v rozhodné době ohrožena úpadkem a zvýšení jejího základního kapitálu nebylo nezbytné, neboť kapitalizované sporné pohledávky bylo možné i v případě jejich existence sanovat úvěrem, nikoliv zvýšením základního kapitálu a úpisem akcií předem vybranému zájemci.

11. Rovněž námitky žalované, podle nichž žalobce nevyčerpal veškeré prostředky k odstranění škody či přerušil příčinnou souvislost tím, že řádně nepokračoval v řízení o neplatnost usnesení valné hromady konané dne 20. 12. 2013 a následně dne 31. 7. 2018 uzavřel Dohodu o narovnání, na jejímž základě převedl svých 10 ks akcií za částku 10.750.000 Kč, soud prvního stupně neshledal důvodnými. V tomto směru odkázal na závěry odvolacího soudu vyslovené v jeho posledním kasačním rozhodnutí, podle nichž nárok na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem není podmíněn vyčerpáním všech procesních prostředků; následné uzavření dohody o narovnání pak nemohlo mít na vznik škody vliv, neboť k němu došlo až po jejím vzniku, tj. po konání valné hromady dne 20. 12. 2013.

12. Pokud jde dále o stanovení výše škody vzniklé žalobci v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem státní zástupkyně, soud prvního stupně v návaznosti na závěry posledního kasačního rozhodnutí odvolacího soudu (viz výše) vyzval žalobce, aby doplnil svá tvrzení a označil důkazy, zejména ohledně samotné existence sporných pohledávek ve výši přibližně 12 mil. Kč. Žalobce v reakci na tuto výzvu zopakoval, že se jednalo o pohledávky účelově vytvořené osobami usilujícími o ovládnutí společnosti Nxxxh, vzájemně propojenými prostřednictvím společností Wxxxa s. r. o., DXXXG s. r. o., Pxxxm s. r. o. a MXXX xxxl v. o. s.; dále uvedl, že sjednané závazky nebyly pro společnost Nxxxh nezbytné a že plnění ze smluv, z nichž měly pohledávky vzniknout, nebylo poskytnuto, případně nebylo poskytnuto v cenách obvyklých. Nato soud prvního stupně konstatoval, že žalobce v tomto ohledu svou povinnost tvrzení nesplnil, neboť neuvedl žádná nová tvrzení ohledně (ne)existence sporných pohledávek ani neoznačil důkazy, které by jejich existenci zpochybňovaly, nýbrž opětovně poukázal pouze na jejich účelovost a ekonomickou nevýhodnost. Poznamenal přitom, že jakkoli může být z okolností případu zřejmé, že sporných pohledávek bylo využito k faktickému převzetí společnosti Nxxxh, a ze znaleckého posudku Expert Group vyplynulo, že byly pro společnost ekonomicky nevýhodné, nic to nemění na jejich existenci, platnosti a následné vymahatelnosti. Stran jejich existence pak poukázal na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2017 č. j. 74 Cm 7/2014-575, v němž obchodní soud uvedl, že o jejich existenci nemá pochybnosti, neboť ji potvrdili M. B. i Ing. J., který současně jednotlivé pohledávky specifikoval; obchodní soud přitom vycházel rovněž ze skutečnosti, že pohledávky byly uhrazeny v insolvenčním řízení vedeném vůči BXXX XXXG, což žalobce v uvedeném řízení potvrdil. Soud prvního stupně proto vyšel z toho, že sporné pohledávky existovaly, byť mohly být účelové či ekonomicky nevýhodné, a jelikož žalobce neprokázal jejich neplatnost či

nevymahatelnost, při stanovení výše škody je zohlednil. Na základě znaleckého posudku Expert Group tak stanovil škodu na hodnotě podílu žalobce částkou 34.785.000 Kč.

13. Ze všech uvedených důvodů soud prvního stupně žalobě vyhověl co do částky 34.785.000 Kč s příslušenstvím (výrok I.), zatímco ohledně zbývající částky 5.689.000 Kč s příslušenstvím ji jako nedůvodnou zamítl (výrok II.). O náhradě nákladů řízení pak rozhodl tak, že žalobci, jehož procesní úspěch činil toliko 17 %, uložil nahradit žalované, úspěšné v rozsahu 83 %, poměrnou část jejích nákladů (výrok III.); podle poměru neúspěchu účastníků rozhodl rovněž o náhradě nákladů státu (výroky IV. a V.).

14. Tento rozsudek napadli včasným odvoláním žalovaná i žalobce.

15. Žalovaná podala odvolání proti vyhovujícímu výroku I. a proti akcesorickým nákladovým výrokům, v němž namítala, že soud prvního stupně věc nesprávně právně posoudil. Žalovaná trvá na tom, že odpovědnost za škodu způsobenou výkonem veřejné moci není na její straně dána, pročež v rámci své odvolací argumentace v zásadě zopakovala své dosavadní námitky. Žalobce podle žalované v řízení neprokázal, že by využil veškeré prostředky ochrany svých práv, a proto nelze jeho žalobě vyhovět, neboť nároky podle OdpŠk jsou vůči ostatním formám zjednaní náhrady vzniklé škody subsidiární. Mimo to žalobce přetrhl příčinnou souvislost mezi vznikem škody a údajným škodním jednáním státu, když nepokračoval v řízení vedeném o neplatnost všech usnesení přijatých na valné hromadě konané dne 20. 12. 2013 a následně dne 31. 7. 2018 uzavřel Dohodu o narovnání, na jejímž základě převedl svých 10 ks akcií na společnost Dxxx xxxl, a. s. (BXXX XXXG) za částku 10.750.000 Kč. Rovněž pak podle žalované nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce zanedbal svou prevenční povinnost předcházet škodám, když proti zadlužování společnosti Nxxxh – všechny dluhy rozhodné pro navýšení základního kapitálu vznikly v době, kdy nebyl na svých právech 50% akcionáře omezen – ničeho nečinil a spoluvytvářel tak podmínky pro snížení svého podílu ve společnosti. Samotné navýšení základního kapitálu společnosti navíc nebylo aktivně schváleno státem, ale bylo navrženo a schváleno osobami odlišnými od státu; žalobce přitom své případné nároky vůči těmto osobám neuplatnil a nemůže je proto nahrazovat nárokem vůči státu.

16. Dále žalovaná v odvolání namítala, že v řízení nebylo prokázáno ani to, že by neúčast státní zástupkyně na valné hromadě konané dne 20. 12. 2013, případně skutečnost, že výkonem hlasovacích práv nepověřila jinou osobu, představovaly nesprávný úřední postup způsobilý založit odpovědnost státu za žalobcem tvrzenou škodu. Poukázala přitom na skutečnost, že k omezení hlasovacích práv žalobce došlo teprve dne 4. 12. 2013, tedy krátce před konáním valné hromady, přičemž žalobce státní zástupkyni nijak neinformoval o hospodářské situaci společnosti Nxxxh, jejím zadlužení ani o jím tvrzených důvodech, pro něž mělo být navýšení základního kapitálu nevýhodné. Žalobce tak podle žalované neposkytl státní zástupkyni potřebnou součinnost, ačkoliv právě on měl jako akcionář disponovat informacemi o stavu společnosti, a byl nečinný i v době, kdy mělo docházet k jejímu zadlužování. V této souvislosti žalovaná dále poukázala na usnesení Městského soudu v Praze č. j. 74 Cm 7/2014-575, z něhož vyplývá, že navýšení základního kapitálu bylo vzhledem k zadlužení společnosti nezbytné pro zachování její existence, přičemž alternativou bylo její insolvenční řešení. Jestliže by tedy státní zástupkyně na valné hromadě dne 20. 12. 2013 hlasovala proti navýšení základního kapitálu, společnost by podle žalované s vysokou pravděpodobností směřovala do insolvence, zatímco při hlasování pro by nastal tentýž stav jako nyní. Příčina snížení podílu žalobce tak podle žalované nespočívala v jednání státu, nýbrž v hospodářské situaci společnosti a jejím zadlužení, které vzniklo v době, kdy žalobce jako 50% akcionář nebyl na svých právech omezen. Se závěry uvedeného rozhodnutí obchodního soudu, jež podle žalované založily legitimní očekávání shodného hodnocení totožné situace, se soud prvního stupně nevypořádal a nekriticky převzal závěry znaleckého posudku Expert Group, který vycházel z předpokladu řádné správy společnosti, jenž neodpovídal jejím reálným poměrům. Žalovaná přitom zdůraznila, že posouzení splnění podmínek pro vyhlášení insolvence je otázkou právní, nikoliv skutkovou,

a nemůže být proto nahrazeno závěry znalce, jehož mandát navíc vycházel od samotného žalobce. Konečně žalovaná namítala i vadné určení výše škody, když soudu prvního stupně vytkla, že nezohlednil částku 10.750.000 Kč, kterou žalobce obdržel za svůj podíl ve společnosti Nxxxh, a žalobci se tak v tomto rozsahu dostalo duplicitního plnění. Ze všech uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovujícím výroku I. změnil tak, že žalobu zamítne, a aby žalované přiznal náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

17. Žalobce se odvolal proti zamítavému výroku II. a akcesorickým nákladovým výrokům. Namítal, že soud prvního stupně pochybil při stanovení výše škody, neboť neprovedl jím navržené důkazy ke sporným pohledávkám. Žalobce v tomto směru zejména zdůraznil, že navrhoval, aby soud prvního stupně vyzval společnost Nxxxh, resp. BXXX XXXG, k předložení veškerých listin (smluvní dokumentace, účetní doklady apod.) týkajících se sporných pohledávek, tj. závazků vzniklých v rozhodném období mezi společností Nxxxh a společnostmi Wxxxa, DXXXG, Pxxxm a MXXX xxxl, a aby následně byl s ohledem na takto předloženou dokumentaci vypracován doplněk znaleckého posudku Expert Group. Soud prvního stupně sice uvedenou výzvu učinil, avšak poté, co jí společnost Nxxxh nevyhověla, navržené důkazy neprovedl a ve věci rozhodl, přičemž žalobce tento postup považuje za nezákonný a překvapivý. Po vyhlášené napadeného rozsudku žalobce nicméně požadované listiny obdržel a předložil je spolu s odvoláním *(výpis účetního deníku společnosti Nxxxh za roky 2012 a 2013 zachycující evidenci závazků vůči společnosti Wxxxa, výpis z účtu společnosti Nxxxh za roky 2012 a 2013 zachycující přijaté platby od společnosti Wxxxa, výpis z evidence přijatých faktur za rok 2012 a 2013 zachycující evidenci závazků společnosti Nxxxh vůči společnosti DXXXG vč. daňových dokladů a vůči společnosti MXXX xxxl vč. daňových dokladů)*, pročež uvedl, že vedle již dříve prokázané ekonomické nelegitimity sporných pohledávek jimi prokazuje i jejich právní nedůvodnost z důvodu absence jakéhokoli jejich právního základu, neboť předložené účetní doklady samy o sobě právní titul nepředstavují. Bez existence právních titulů podle žalobce nelze uzavřít, že sporné pohledávky byly z právního hlediska legitimní, tak jak to učinil soud prvního stupně. Nadto žalobce akcentoval, že v řízení bylo znaleckým posudkem Expert Group i výpověďmi svědků F. a B. jednoznačně prokázáno, že společnost Nxxxh neměla důvod služby zachycené v účetních dokladech ke sporným pohledávkám, uplatněným vzájemně propojenými subjekty usilujícími o ovládnutí společnosti Nxxxh, využívat, a to ani před, ani po nepřátelském převzetí společnosti Nxxxh skupinou kolem druhého akcionáře Ing. J.. Z uvedeného je dle žalobce zřejmé, že se v případě sporných pohledávek nejednalo o pouhou nevýhodnost, ale o jejich nedůvodnost, jež je zjevně v rozporu s péčí řádného hospodáře. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v zamítavém výroku II. změnil tak, že žalobě vyhoví, a současně mu přiznal plnou náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů; žalobce trvá na tom, že o nákladech řízení mělo být rozhodnuto za použití § 142 odst. 3 o. s. ř.

18. V rámci vyjádření k odvolání žalované se dále žalobce vyjádřil k jejím jednotlivým odvolacím námitkám a současně odvolacímu soudu předložil *doplněk ke znaleckému posudku Expert Group vypracovaný dne 8. 6. 2026*, jehož zpracování navrhoval již v řízení před soudem prvního stupně. Z tohoto doplňku se podává, že „Na základě nově dostupných účetních podkladů, evidence přijatých faktur, obratových převah a dalších zjištěných skutečností lze konstatovat, že předmětné pohledávky se jeví neobvyklé co do výše, časového rozložení, účetního zachycení, ekonomické racionality (důvodnosti) souvisejících nákladů, vztahu data fakturace a doručení faktur, či vztahu údajné nízké bonity dlužníka ale postoupení pohledávek za cen blízké nominálu. Souhrnně lze uvést, že předmětné pohledávky se z ekonomického hlediska jeví s vysokou pravděpodobností jako účelově vytvořené především za účelem jejich následného využití při zvýšení základního kapitálu společnosti Nxxxh.“; ve spojení s ostatními dosud zjištěnými skutečnostmi je dle žalobce zřejmé, že sporné pohledávky neexistovaly a byly fiktivní.

19. Žalovaná se k odvolání žalobce písemně nevyjádřila.

20. Odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že ani odvolání žalované, ani odvolání žalobce není důvodné.

21. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav poté, co provedl všechny potřebné důkazy a tyto důkazy také správně zhodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř. Takto zjištěný skutkový stav pak také správně posoudil po právní stránce.

22. Podle § 13 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Základními předpoklady této odpovědnosti státu jsou: 1/ nesprávný úřední postup, 2/ vznik škody a 3/ příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Důkazní břemeno o naplnění uvedených předpokladů tíží žalobce (srov. Vojtek, P., Bičák, V. *Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář.* 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 63–75).

23. Pokud jde o samotný základ žalobcova nároku na náhradu škody, odvolací soud již ve svém předchozím kasačním rozhodnutí uvedl, že soud prvního stupně nepochybil, dospěl-li k závěru, že jsou splněny předpoklady odpovědnosti státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk. Na tomto závěru odvolací soud setrvává i nyní. V řízení bylo prokázáno, že státní zástupkyně tím, že na valné hromadě společnosti Nxxxh konané dne 20. 12. 2013 nezajistila řádný výkon hlasovacích práv spojených se zajištěnými akciemi žalobce, umožnila zvýšení základního kapitálu společnosti, v jehož důsledku došlo k rozředění podílu žalobce na společnosti z původních 50 % na přibližně 7,14 %, což vedlo ke snížení hodnoty jeho majetkové účasti, a tím k úbytku na jeho majetku, tedy ke vzniku škody.

24. Státní zástupkyně usnesením ze dne 4. 12. 2013 zajistila 10 kusů akcií společnosti Nxxxh ve vlastnictví žalobce a současně žalobci zakázala vykonávat hlasovací práva na valných hromadách společnosti. Tím jí vznikla zákonná povinnost zajistit řádnou správu těchto akcií a chránit jejich hodnotu. Podle § 10 odst. 1 písm. a), b) a f) zákona č. 279/2003 Sb., ve znění účinném v rozhodné době, byla jako osoba vykonávající správu zajištěného majetku povinna tento majetek řádně ochraňovat, pečovat o jeho zachování, účelně a hospodárně jej využívat tak, aby nedocházelo k jeho nedůvodnému snižování co do rozsahu, hodnoty nebo výnosů, a včas uplatňovat práva, která by jinak náležela vlastníkovi. Tomu odpovídá i závěr Nejvyššího soudu vyslovený v usnesení sp. zn. 5 Tz 52/2014, uveřejněném pod č. 45/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle něhož zajištění akcií a zákaz výkonu hlasovacích práv jejich vlastníkem zakládají povinnost příslušného orgánu státu, popřípadě jím pověřené osoby, vykonávat správu zajištěného majetku včetně práv a povinností s akciemi spojených. Nejvyšší soud současně zdůraznil, že účelem zajištění akcií je zachování jejich hodnoty a jejich použitelnosti pro uspokojení nároku poškozeného; mezi úkony potřebné k řádné správě proto mohou náležet i úkony související s výkonem hlasovacích práv na valné hromadě.

25. Státní zástupkyně byla proto povinna bezprostředně poté, co usnesením ze dne 4. 12. 2013 akcie žalobce zajistila a zakázala mu výkon hlasovacích práv, zjistit, zda již byla svolána valná hromada společnosti Nxxxh, popřípadě kdy se bude konat a jaký bude její program. Podle zjištěných okolností pak měla přijmout opatření potřebná k ochraně hodnoty zajištěných akcií žalobce. Zejména si měla opatřit podklady k navrhovanému zvýšení základního kapitálu a posoudit jeho nezbytnost, jakož i jeho možné důsledky pro hodnotu zajištěných akcií a pro účast žalobce ve společnosti. Současně měla zajistit, aby akcie žalobce byly na valné hromadě zastoupeny a aby mohla být vykonána hlasovací práva s nimi spojená. Neměla-li k takovému posouzení dostatek podkladů, byla povinna si je opatřit; informační nejistota ji neopravňovala k nečinnosti.

26. V řízení bylo prokázáno, že společnost Nxxxh se v době konání valné hromady dne 20. 12. 2013 nenacházela v úpadku ani jí úpadek nehrozil, a že zvýšení jejího základního kapitálu nebylo nezbytné (potřebné). Soud prvního stupně při zjišťování ekonomické a finanční situace společnosti Nxxxh správně vyšel z odborných závěrů znaleckého posudku Expert Group, když znalecké závěry BDO shledal s ohledem na podstatné vady za nepoužitelné (viz výše), a na základě takto zjištěného skutkového stavu následně sám učinil právní závěr, že společnost Nxxxh znaky úpadku podle § 3 IZ nenaplňovala. Nešlo tudíž o nahrazení právního posouzení věci závěry znalce, jak v odvolání namítala žalovaná, nýbrž o řádné zjištění odborných skutkových otázek a jejich následné právní posouzení soudem. Neobstojí ani námitka, že šlo o „znalce žalobce", neboť splňuje-li znalecký posudek předložený účastníkem náležitosti stanovené v § 127 odst. 2 a § 127a o. s. ř., což znalecký posudek Expert Group splňuje, pohlíží se na něj jako na posudek vyžádaný soudem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2014 sp. zn. 26 Cdo 3928/2013). Konečně pak nelze přisvědčit ani námitce žalované, že otázka nezbytnosti zvýšení základního kapitálu společnosti Nxxxh, popřípadě jejího úpadku, byla pravomocně vyřešena rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2017 č. j. 74 Cm 7/2014-575, které podle žalované založilo legitimní očekávání shodného hodnocení totožné situace v nyní projednávané věci. Předmětem uvedeného řízení byla toliko otázka neplatnosti usnesení valné hromady konané dne 20. 12. 2013 a naplnění podmínek, za nichž soud neplatnost usnesení nevysloví; otázka úpadku společnosti ani ekonomické nezbytnosti zvýšení jejího základního kapitálu předmětem tohoto řízení ani jeho výroku nebyla. Případné úvahy o hospodářské situaci společnosti Nxxxh obsažené v odůvodnění uvedeného obchodního rozhodnutí proto nemají závazné účinky pro posouzení projednávané věci; závazný je zásadně pouze výrok pravomocného rozhodnutí (§ 159a o. s. ř.). Soud prvního stupně tak správně vycházel z dokazování provedeného v tomto řízení a samostatně posoudil naplnění znaků úpadku společnosti podle § 3 IZ.

27. Jelikož v řízení nebyly zjištěny ani žádné jiné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že hlasování proti návrhu na zvýšení základního kapitálu mohlo ohrozit hodnotu zajištěných akcií žalobce, je třeba uzavřít, že státní zástupkyně byla s ohledem na účel jejich zajištění, jímž bylo zachování jejich hodnoty a použitelnosti pro uspokojení nároku poškozeného v trestním řízení, povinna zajistit na valné hromadě konané dne 20. 12. 2013 hlasování proti tomuto návrhu. Žalobce před navrhovaným zvýšením základního kapitálu disponoval 50% účastí ve společnosti, kdežto druhý akcionář, Ing. J., disponoval zbývajícími 50 % a pro návrh hlasoval. K přijetí usnesení o zvýšení základního kapitálu byla zapotřebí kvalifikovaná většina hlasů přítomných akcionářů (§ 186 obch. zák.); hlasy druhého akcionáře by proto při hlasování státní zástupkyně proti návrhu k jeho přijetí nepostačovaly.

28. S ohledem na uvedené odvolací soud uzavírá, že povinnost státní zástupkyně jako správkyně zajištěných akcií žalobce nespočívala pouze v zajištění jejich zastoupení na valné hromadě konané dne 20. 12. 2013, čímž by byl odstraněn nedostatek její usnášeníschopnosti. Zahrnovala rovněž, a především, zajištění hlasování proti návrhu na zvýšení základního kapitálu. Obchodní soud sice ve shora citovaném rozhodnutí shledal nedostatek usnášeníschopnosti valné hromady konané dne 20. 12. 2013, tedy vadu odůvodňující vyslovení neplatnosti jí přijatých usnesení, jejich neplatnost však s ohledem na ochranu práv třetích osob nabytých v dobré víře (§ 183 odst. 1 ve spojení s § 131 odst. 3 písm. b/ obch. zák.) nevyslovil. Účinky usnesení o zvýšení základního kapitálu proto zůstaly zachovány. Při řádném postupu státní zástupkyně by však tato situace vůbec nenastala. Zastoupením zajištěných akcií žalobce by byla zajištěna usnášeníschopnost valné hromady a hlasováním proti návrhu by tento návrh nezískal potřebnou kvalifikovanou většinu. Usnesení o zvýšení základního kapitálu by proto nebylo přijato, nové akcie by nebyly upsány ani vydány a podíl žalobce ve společnosti by nebyl rozředěn. Nezajištění zastoupení zajištěných akcií žalobce a hlasování proti návrhu tak představovalo nesprávný úřední postup státní zástupkyně, v jehož důsledku bylo usnesení

o zvýšení základního kapitálu přijato a podíl žalobce ve společnosti následně rozředěn, čímž mu vznikla škoda.

29. Pokud jde o další námitky žalované, odvolací soud se s nimi již vypořádal v předchozím kasačním rozhodnutí. Jelikož žalovaná na těchto námitkách setrvává, považuje proto odvolací soud za vhodné je na tomto místě znovu uvést.

30. Odvolací soud neshledal důvodnou námitku žalované, dle které žalobce nevyčerpal veškeré prostředky k odstranění jím tvrzené škody, a proto nelze žádat nárok podle OdpŠk, který je subsidiární. Na rozdíl od odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, jejíž vznik je v souladu s § 8 odst. 3 OdpŠk podmíněn (až na výjimky) uplatněním všech procesních prostředků, které poškozenému zákon k ochraně jeho práva poskytoval, v režimu odpovědnosti státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem tato podmínka stanovena není (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2025 sp. zn. 30 Cdo 1711/2024 či nález Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2023 sp. zn. IV. ÚS 1126/22).

31. Odvolací soud se neztotožnil ani s argumentací žalované, dle které žalobce přetrhl příčinnou souvislost mezi vznikem škody a údajným škodním jednáním státu, když „řádně“ nepokračoval v řízení vedeném o neplatnost všech usnesení přijatých na valné hromadě konané dne 20. 12. 2013 a následně dne 31. 7. 2018 uzavřel Dohodu o narovnání, na jejímž základě převedl svých 10 ks akcií na společnost Dxxx xxxl, a. s. (BXXX XXXG) za částku 10.750.000 Kč. Pokud jde o žalobu na neplatnost usnesení valné hromady, pak je třeba zdůraznit, že touto se žalobce v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 74 Cm 7/2014 nedomáhal náhrady škody (ani nemohl). Mimo to i v případě jinak důvodné žaloby na neplatnost rozhodnutí valného hromady soud neplatnost nevysloví, pokud by tím došlo k podstatnému zásahu do práv získaných v dobré víře třetími osobami (§ 131 odst. 3 písm. b/ ve spojení s § 183 odst. 1 obch. zák.) – což také v případě žaloby žalobce obchodní soud učinil, když s poukazem na dobrou víru třetích osob rozhodl tak, že se neplatnost nevyslovuje [z rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2017 č. j. 74 Cm 7/2014-575 vyplývá, že rozhodnutí přijatá na předmětné valné hromadě dne 20. 12. 2013 jsou neplatná, avšak soud neplatnost nevyslovil, neboť by tím došlo k podstatnému zásahu do práv získaných v dobré víře třetími osobami]. V rozsudku ze dne 29. 1. 2025 sp. zn. 30 Cdo 1711/2024 Nejvyšší soud ve skutkově obdobné věci konstatoval: „Kromě toho pro účely zhodnocení případného dopadu nevyužití dotčené žaloby na rozsah odpovědnosti státu za odvolacím soudem zvažovaný nesprávný úřední postup nelze odhlédnout ani od žalobcem namítané a odvolacím soudem rovněž nezvažované skutečnosti, že ani v případě včasného podání jinak důvodné žaloby na neplatnost rozhodnutí nuceného správce vydaného v působnosti valné hromady soud tuto neplatnost nevysloví, pokud by tím došlo k podstatnému zásahu do práv získaných v dobré víře třetími osobami (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2011 sp. zn. 29 Cdo 3164/2010, nebo ze dne 24. 6. 2008 sp. zn. 29 Odo 1315/2006, publikované pod č. 39/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo ze dne 22. 5. 2012 sp. zn. 29 Cdo 2068/2011). Podmiňovat vznik žalobcem tvrzené odpovědnosti předchozím využitím předmětného právního institutu by pak v takovém případě zjevně postrádalo jakékoliv racionální opodstatnění“. S ohledem na uvedené tedy není správný názor žalované, že by žalobce tím, že „řádně“ nepokračoval v řízení vedeném o neplatnost usnesení valné hromady přetrhl příčinnou souvislost mezi vznikem škody a údajným škodním jednáním státu. Pokud pak žalobce dne 31. 7. 2018 uzavřel Dohodu o narovnání, na jejímž základě převedl svých 10 ks akcií za částku 10.750.000 Kč, ani tato skutečnost, k níž došlo až po vzniku škody, tj. po přijetí usnesení o zvýšení základního kapitálu na valné hromadě konané dne 20. 12. 2013, není pro posouzení dané věci – ani co do příčiny vzniku škody, ani co do její výše – jakkoli významná. Na vzniku ani rozsahu již vzniklé škody totiž nemůže nic změnit následná dispozice žalobce s akciemi, ani cena sjednaná za jejich převod (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2002 sp. zn. 25 Cdo 2575/2000).

32. Se žalovanou nelze souhlasit ani v tom, že by příčinou vzniku škody žalobce byly i jiné skutečnosti než nesprávný úřední postup státní zástupkyně. Tím, že státní zástupkyně na valné hromadě společnosti Nxxxh konané dne 20. 12. 2013 nezajistila řádný výkon hlasovacích práv spojených se zajištěnými akciemi žalobce, umožnila přijetí usnesení o zvýšení základního kapitálu společnosti, v jehož důsledku došlo k rozředění podílu žalobce na společnosti. Poukazovala-li žalovaná v tomto směru na to, že pro zvýšení základního kapitálu a rozředění podílu žalobce aktivně hlasoval Ing. J., je třeba zdůraznit, že Ing. J. jako druhý akcionář s 50% podílem na společnosti na valné hromadě toliko vykonával hlasovací práva spojená se svými akciemi. Při výkonu těchto hlasovacích práv nebyl vázán povinností jednat s péčí řádného hospodáře. Nebylo mu proto možno zabránit, aby pro zvýšení základního kapitálu společnosti hlasoval, i kdyby takovéto rozhodnutí bylo jakkoli ekonomicky nelogické. Jeho hlasování proto nepředstavuje okolnost způsobilou přerušit příčinnou souvislost mezi nesprávným úředním postupem státní zástupkyně a vznikem škody. Při řádném zastoupení zajištěných akcií žalobce a hlasování proti návrhu by totiž návrh nezískal potřebnou kvalifikovanou většinu a nebyl by přijat. Stejně tak nemůže obstát námitka, že žalobce škodu spoluzpůsobil zanedbáním prevenční povinnosti, protože proti zadlužování společnosti Nxxxh ničeho nečinil a spoluvytvářel tak podmínky pro pozdější rozředění svého podílu ve společnosti. V řízení bylo prokázáno, že sporné pohledávky v přibližné výši 12 mil. Kč za společností Nxxxh vznikly až po 16. 12. 2011, kdy byl žalobce z řízení společnosti násilně vyřazen (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 2. 2017 sp. zn. 6 To 51/2016), přičemž nadále již jen jako akcionář nemohl do řízení společnosti zasahovat. V této souvislosti pak není bez významu ani argumentace žalobce, podle níž i kdyby situace ve společnosti Nxxxh byla namísto zvýšení základního kapitálu řešena insolvencí, byl by jeho majetek ochráněn více než v případě navýšení základního kapitálu, k němuž došlo v důsledku nesprávného úředního postupu státní zástupkyně [viz vyjádření žalobce na č. l. 1429 a závěry znaleckého posudku Expert Group k hodnotě podílu žalobce při předpokladu insolvence společnosti (škoda na hodnotě podílu žalobce při předpokladu insolvence společnosti činí 30.752.000 Kč)].

33. Odvolací soud uzavírá, že odvolání žalované není důvodné. Odpovědnost žalované za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem při výkonu veřejné moci je dána, a nárok žalobce je tak co do základu opodstatněný.

34. Dále se odvolací soud zabýval odvoláním žalobce, které směřuje toliko proti výši přiznané náhrady škody, přičemž žalobce namítá, že soud prvního stupně pochybil, když při stanovení výše škody zohlednil sporné pohledávky jako závazky společnosti Nxxxh, a v tomto směru neprovedl jím navržené důkazy.

35. K dotazu odvolacího soudu žalobce při jednání upřesnil, že trvá na provedení listin, které předložil spolu s odvoláním, a doplňku č. 2 znaleckého posudku Expert Group, jenž byl na základě těchto listin vypracován. Dále trvá na svém účastnickém výslechu a na výslechu svědka B., jehož navrhuje k prokázání, že společnost Nxxxh po valné hromadě konané dne 20. 12. 2013 služby zachycené v účetních dokladech vztahujících se ke sporným pohledávkám nevyužívala. Současně potvrdil, že své dřívější tvrzení o úhradě sporných pohledávek v insolvenčním řízení společnosti BXXX XXXG, na něž obchodní soud poukázal ve svém rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 74 Cm 7/2014, nezpochybňuje a setrvává na něm; má však za to, že samotná úhrada těchto pohledávek neznamená, že tyto pohledávky byly legitimní.

36. Jak již bylo uvedeno, škoda žalobce spočívá ve snížení hodnoty jeho obchodní účasti ve společnosti Nxxxh, a tím i ve zmenšení jeho majetku, k němuž došlo v souvislosti s nesprávným úředním postupem státní zástupkyně na valné hromadě této společnosti konané dne 20. 12. 2013. Otázka výše škody žalobce je tak otázkou vyžadující odborné znalosti, přičemž soud prvního stupně správně přistoupil k provedení důkazu znaleckým posudkem Expert Group včetně jeho dodatků, jenž při stanovení hodnoty společnosti, a potažmo obchodní účasti žalobce, vycházel z účetních a dalších ekonomických podkladů společnosti Nxxxh. Odvolací

soud závěry tohoto posudku hodnotí jako správné, když jsou náležitě odůvodněny, mají oporu v podkladech, z nichž znalec vycházel, jsou logické a nejsou v rozporu s ostatními provedenými důkazy (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2017 sp. zn. 29 Cdo 208/2016). Z uvedených skutkových a odborných závěrů proto odvolací soud, stejně jako soud prvního stupně, vychází jako z relevantního podkladu pro posouzení výše škody žalobce.

37. Vedle uvedených odborných závěrů znaleckého posudku je však pro posouzení výše škody žalobce třeba dále vypořádat otázku, zda existovaly sporné pohledávky v přibližné výši 12 mil. Kč jako závazky společnosti Nxxxh a zda k nim proto mělo být při ocenění společnosti přihlédnuto; znalec totiž při ocenění pracoval jak s variantou, v níž byly tyto pohledávky coby závazky společnosti zohledněny, tak s variantou opačnou. Odvolací soud již v předchozím kasačním rozhodnutí zdůraznil, že skutečnost, že znalec při ekonomickém ocenění společnosti pracoval, resp. nepracoval se spornými pohledávkami jako s jejími závazky, sama o sobě neřeší, zda tyto pohledávky skutečně existovaly a byly po právu; pro posouzení výše škody je totiž rozhodné právě to, zda sporné pohledávky jako závazky společnosti Nxxxh existovaly, nikoli zda plnění, z nichž měly vzejít, bylo pro společnost potřebné, výhodné, přiměřené, popřípadě zda byly tyto pohledávky vytvořeny účelově. Posouzení této otázky náleží soudu. Tím však odvolací soud nemínil zpochybnit důkazní význam účetních a dalších ekonomických podkladů společnosti, z nichž znalec při ocenění vycházel, ani uložit soudu prvního stupně, aby prováděl rozsáhlé dokazování o vzniku, obsahu a splnění každé jednotlivé sporné pohledávky. Smyslem těchto závěrů bylo toliko zdůraznit, že ekonomické hodnocení pohledávek provedené znalcem nelze zaměňovat s posouzením jejich právní existence a že účastníkům musí být poskytnut prostor k uvedení konkrétních skutečností významných pro tuto otázku a k označení důkazů k jejich prokázání. Ze znaleckého posudku Expert Group se podává, že sporné pohledávky byly v účetnictví společnosti Nxxxh zachyceny jako její závazky a že s nimi společnost v rozhodném období pracovala. Tyto skutečnosti představují významný podklad pro závěr o jejich existenci a pro jejich zohlednění při ocenění společnosti. Namítal-li žalobce, že skutečný stav společnosti byl od stavu zachyceného v účetnictví, z něhož znalec při zpracování posudku vycházel, odlišný, bylo na něm, aby uvedl konkrétní okolnosti svědčící o této odlišnosti a k takovým tvrzením označil odpovídající důkazy. Nelze naopak požadovat, aby žalovaná pouze v reakci na žalobcem vznesenou námitku účelovosti předmětných pohledávek samostatně dokládala právní titul a vznik každého jednotlivého závazku.

38. Odvolací soud na jednání podle § 213 odst. 4 o. s. ř. doplnil dokazování o důkazy, jejichž provedení žalobce navrhoval již v řízení před soudem prvního stupně a které dosud nebyly provedeny, a to: *Výpis účetního deníku společnosti Nxxxh za roky 2012 a 2013*, z něhož se podává, že společnost v uvedeném období evidovala vůči společnosti Wxxxa závazky z titulu zápůjčky ve výši 5.400.000 Kč a úroky ve výši 320.354 Kč. *Výpis z účtu společnosti Nxxxh za roky 2012 a 2013*, zachycující přijaté platby od společnosti Wxxxa v celkové výši 5.400.000 Kč. *Výpis z evidence přijatých faktur za roky 2012 a 2013*, zachycující závazky společnosti Nxxxh vůči společnosti DXXXG včetně daňových dokladů, kterými byly fakturovány převážně IT služby. *Výpis z evidence přijatých faktur za roky 2012 a 2013*, zachycující závazky společnosti Nxxxh vůči společnosti MXXX xxxl včetně daňových dokladů, kterými byly fakturovány právní služby. *Doplněk č. 2 znaleckého posudku Expert Group*, který byl zpracován na základě uvedených účetních dokladů předložených žalobcem vedle účetních a dalších ekonomických podkladů, které měl znalec k dispozici již při zpracování původního posudku; z něhož se podává, že sporné pohledávky za společností Nxxxh v celkové výši 12.134.055 Kč sestávaly z pohledávek společnosti Wxxxa ve výši 5.720.354 Kč z titulu poskytnuté půjčky, postoupených společnosti BXXX XXXG smlouvou ze dne 15. 4. 2013, pohledávek společnosti DXXXG ve výši 1.998.624 Kč z titulu fakturovaných služeb, postoupených společnosti BXXX XXXG smlouvou ze dne 28. 2. 2013, pohledávek společnosti Pxxxm ve výši 1.440.125 Kč z titulu fakturovaných služeb, postoupených společnosti BXXX XXXG smlouvou ze dne 19. 2. 2013,

a pohledávek společnosti MXXX xxxl ve výši 2.974.942 Kč z titulu fakturovaných právních služeb, postoupených společnosti BXXX XXXG smlouvou ze dne 21. 2. 2013; dále z něj vyplývá, že znalec v původním znaleckém posudku pod pojmem „legitimita pohledávek" hodnotil především jejich ekonomickou opodstatněnost, obvyklost a potřebnost pro společnost Nxxxh, přičemž tento pojem nebyl užíván v právním smyslu ani nepředstavoval právní hodnocení těchto pohledávek; na základě dodatečně předložených podkladů znalec uzavřel, že se sporné pohledávky z ekonomického hlediska jeví s vysokou pravděpodobností jako účelově vytvořené, především za účelem jejich následného využití při zvýšení základního kapitálu společnosti Nxxxh, a současně setrval na závěrech původního posudku týkajících se jejich ekonomického posouzení s tím, že dodatečně předložené podklady tyto závěry dále podporují a posilují. A dále *účastnický výslech žalobce,* který uvedl, že společnost Nxxxh služby zachycené v účetních dokladech vztahujících se ke sporným pohledávkám využívala v době, kdy byl jejím prokuristou M. B., přičemž poté, co se M. B. mezi roky 2013/2014 stal vlastníkem společnosti, tyto smlouvy týkající se právních, účetních a IT služeb a ostrahy vypověděl a jejich poskytování zajistil prostřednictvím jiných dodavatelů; žalobce k dotazu odvolacího soudu uvedl, že tyto informace má přímo od M. B..

39. Dále odvolací soud s ohledem na tvrzení žalobce, že sporné pohledávky byly uhrazeny v rámci insolvenčního řízení společnosti BXXX XXXG, provedl důkaz listinami uveřejněnými v insolvenčním rejstříku v insolvenčním řízení dlužníka Dxxx xxxl (BXXX XXXG) vedeném pod sp. zn. MSPH 93 INS 9524/2017 (§ 120 odst. 2 ve spojení s § 211 o. s. ř.), konkrétně *insolvenčním návrhem věřitele společnosti Pxxxm ze dne 5. 5. 2017 včetně přihlášky pohledávky této společnosti,* z nichž mimo jiné vyplývá, že společnost Pxxxm postoupila společnosti BXXX XXXG smlouvou ze dne 19. 2. 2013 pohledávky vůči společnosti Nxxxh v celkové výši 1.440.125 Kč včetně příslušenství, vzniklé na základě Smlouvy o poskytování účetního poradenství a spolupráce ze dne 10. 2. 2012, za sjednanou úplatu za postoupení ve výši 1.440.125 Kč, a že společnost DXXXG postoupila společnosti BXXX XXXG smlouvou ze dne 28. 2. 2013 pohledávky vůči společnosti Nxxxh v celkové výši 1.998.624 Kč, vzniklé na základě Smlouvy o zabezpečení správy a údržby sítě ze dne 1. 4. 2012, za sjednanou úplatu za postoupení ve výši 1.998.624 Kč, přičemž společnost DXXXG následně smlouvou ze dne 23. 5. 2016 postoupila společnost Pxxxm pohledávku vůči společnosti BXXX XXXG na zaplacení této úplaty za postoupení; *přihláškou pohledávky společnosti Wxxxa*, z níž vyplývá, že tato společnost postoupila společnosti BXXX XXXG smlouvou ze dne 15. 4. 2013 pohledávky vůči společnosti Nxxxh v celkové výši 5.605.401 Kč včetně příslušenství, vzniklé na základě smluv o půjčce ze dne 15. 8. 2012 na částku 2.000.000 Kč, ze dne 17. 12. 2012 na částku 1.800.000 Kč a ze dne 5. 2. 2013 na částku 1.600.000 Kč, za sjednanou úplatu za postoupení ve výši 5.605.401 Kč; a *přihláškou pohledávky společnosti MXXX xxxl,* z níž vyplývá, že tato společnost postoupila společnosti BXXX XXXG smlouvou ze dne 21. 2. 2013 pohledávky vůči společnosti Nxxxh v celkové výši 2.974.942 Kč včetně příslušenství, vzniklé na základě rámcové smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 15. 12. 2011, za sjednanou úplatu za postoupení ve výši 2.974.942 Kč.

40. Ani po takto doplněném dokazování odvolací soud neshledal důvod odchýlit se od závěru soudu prvního stupně, že sporné pohledávky v rozhodném okamžiku – ke dni konání valné hromady společnosti Nxxxh dne 20. 12. 2013, kdy žalobci v souvislosti s nesprávným úředním postupem státní zástupkyně vznikla škoda (viz výše) – existovaly jako závazky společnosti Nxxxh a že je proto bylo třeba při jejím ocenění, a následně i při ocenění obchodní účasti žalobce, zohlednit. Jejich existence se podává z účetních dokladů společnosti Nxxxh, v nichž byly zachyceny jako její závazky a z nichž znalec při zpracování posudku vycházel; tento závěr pak dále podporují i důkazy provedené v odvolacím řízení, které jednotlivé pohledávky konkretizují včetně smluvních titulů, z nichž měly vzniknout, a následného nakládání s nimi. Ve prospěch závěru o existenci těchto pohledávek přitom svědčí i samotné vyjádření žalobce,

že společnost Nxxxh dotčené služby v době, kdy byl jejím prokuristou M. B. (tj. od roku 2012), využívala a že M. B. po převzetí společnosti Nxxxh (tj. po valné hromadě konané dne 20. 12. 2013) smlouvy týkající se těchto služeb vypověděl a jejich poskytování zajistil prostřednictvím jiných dodavatelů; žalobce přitom uvedl, že informaci o vypovězení smluv má přímo od M. B.. Toto tvrzení žalobce tedy závěr o absenci právního základu sporných pohledávek nepodporuje, nýbrž naopak potvrzuje existenci smluvních vztahů, z nichž pohledávky vzešly. S ohledem na uvedené odvolací soud uzavírá, že soud prvního stupně stanovil výši škody žalobce správně, když při jejím určení zohlednil sporné pohledávky jako závazky společnosti Nxxxh, a dospěl tak k částce 34.785.000 Kč.

41. K námitce žalované, že při určení výše škody měla být zohledněna částka 10.750.000 Kč, kterou žalobce obdržel za převod svých akcií ve společnosti Nxxxh, odvolací soud opakuje, že uvedená částka představuje protiplnění z dohody o narovnání ze dne 31. 7. 2018, tedy z následné dispozice žalobce s akciemi, která nemůže ovlivnit rozsah škody vzniklé dne 20. 12. 2013 ani založit duplicitní plnění (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2002 sp. zn. 25 Cdo 2575/2000).

42. Na závěr odvolací soud považuje za potřebné zopakovat a zdůraznit, že samotná účelovost, nepotřebnost či ekonomická nevýhodnost sporných pohledávek, kterou žalobce opakovaně tvrdí a k jejímuž prokázání navrhuje důkazy, bez dalšího nevypovídá o jejich právní neexistenci, neplatnosti či nevymahatelnosti. Tyto okolnosti – které se z žalobcem předložených listin skutečně podávají a jejichž pravděpodobnost potvrzují ekonomické závěry znaleckého posudku Expert Group – mohou nanejvýš svědčit o tom, že společnost Nxxxh nebyla v době působení „nového vedení“, tedy již před rozhodnou valnou hromadou konanou dne 20. 12. 2013, vedena s náležitou péčí; žalobce ostatně sám poukazuje na možné porušení povinnosti péče řádného hospodáře. Případné důsledky takového jednání osob podílejících se na obchodním vedení společnosti Nxxxh však nelze přičítat žalované v tomto kompenzačním řízení, neboť stát se na vzniku sporných pohledávek nijak nepodílel. Otázka případné odpovědnosti těchto osob za způsob obchodního vedení společnosti před uvedenou valnou hromadou proto není pro posouzení projednávaného nároku rozhodná. Z týchž důvodů odvolací soud neprovedl žalobcem navržený výslech svědka B., jímž mělo být prokázáno, že společnost Nxxxh po uvedené valné hromadě služby zachycené v účetních dokladech vztahujících se ke sporným pohledávkám nevyužívala, neboť tato skutečnost nemůže ovlivnit závěr o existenci pohledávek ani jejich zohlednění při ocenění společnosti k rozhodnému dni.

43. Ze všech shora uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř. a napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil, a to včetně výroků o nákladech řízení, které odpovídají § 142 odst. 2, resp. § 148 odst. 1 o. s. ř.

44. Odvolací soud nepřisvědčil námitce žalobce, že o nákladech řízení mělo být soudem prvního stupně rozhodnuto podle § 142 odst. 3 o. s. ř., podle něhož může soud i účastníku, který měl ve věci jen částečný úspěch, přiznat plnou náhradu nákladů řízení, záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu. V projednávané věci totiž znalecké dokazování nesloužilo výlučně k určení výše plnění, nýbrž bylo nezbytné i pro posouzení samotného základu nároku, zejména existence příčinné souvislosti. Nešlo tedy o případ, v němž by žalobce plně uspěl co do základu věci a jeho neúspěch se vztahoval pouze k výši plnění. Za této situace nebyly dány předpoklady pro postup podle § 142 odst. 3 o. s. ř.; náklady bylo třeba posoudit podle míry procesního úspěchu účastníků ve smyslu § 142 odst. 2 o. s. ř. Ani námitka žalobce, že mu měla být alespoň za nynější fázi řízení přiznána plná náhrada nákladů, nejméně z přisouzeného plnění 34.785.000 Kč, nemůže obstát. Posouzení procesního úspěchu nelze redukovat na izolovaně posuzovanou část řízení, v níž bylo rozhodováno o dosud nevyřešeném zbytku nároku, nýbrž je nutné hodnotit výsledek sporu v jeho celkových souvislostech. Žalobce se domáhal částky 200.000.000 Kč, přičemž ohledně částky 159.526.000 Kč byla žaloba pravomocně zamítnuta a v konečném výsledku mu bylo přisouzeno 34.785.000

Kč. Tento výsledek nelze pokládat za situaci, kdy by žalobce neuspěl toliko v obtížně předvídatelném ocenění jinak zcela důvodného nároku. Navíc jak již odvolací soud uvedl v předchozím kasačním rozhodnutí, judikatura připouští, že i při případném formálním splnění podmínek § 142 odst. 3 o. s. ř. může soud rozhodnout podle zásady úspěchu ve věci, má-li pro to přesvědčivé a srozumitelné důvody; významný může být též výrazný nepoměr mezi žalovaným a skutečně přiznaným plněním (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5183/2014). Takové důvody jsou přitom v dané věci dány jak tím, že znalecké dokazování se týkalo rovněž základu nároku, tak celkovým rozsahem žalobcova neúspěchu. Nákladový výrok mezi účastníky proto odpovídá jejich procesnímu úspěchu podle § 142 odst. 2 o. s. ř.; ze stejných důvodů obstojí i výrok o náhradě nákladů státu podle § 148 odst. 1 o. s. ř.

45. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 142 odst. 2 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. podle poměru úspěchu ve věci tak, že právo na jejich náhradu ve výši 72 % přiznal v odvolacím řízení částečně úspěšnému žalobci (úspěch žalobce 86 % - úspěch žalované 14 %). Náklady žalobce v řízení před odvolacím soudem činí celkem 295.361 Kč a sestávají z odměny advokáta ve výši 242.000 Kč za 4 úkonů právní služby po 60.500 Kč podle § 7, § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 advokátního tarifu (odvolání ze dne 14. 4. 2026, porada s klientem dne 14. 4. 2026 přesahující jednu hodinu, vyjádření k odvolání žalované ze dne 25. 6. 2026, účast na jednání odvolacího soudu dne 11. 8. 2026, jež nepřesáhlo dvě hodiny), paušální náhrady hotových výdajů ve výši 1.800 Kč za 4 úkonů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, náhrady za promeškaný čas ve výši 300 Kč za zpoždění zahájení jednání o 40 minut (jednání mělo začít v 10:30 hod, avšak začalo až v 11:10 hod.), tj. za dvě započaté půlhodiny po 150 Kč podle § 14 odst. 1 písm. b/ a odst. 3 advokátního tarifu, a 21% DPH z částky 244.100 Kč ve výši 51.261 Kč; 72 % z částky 295.361 Kč pak činí 212.660 Kč. Patnáctidenní lhůtu k plnění odvolací soud stanovil podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř., neboť se jedná o plnění z prostředků státního rozpočtu, což je spojeno s potřebou delší doby pro administrativní zajištění platby.

46. Odvolací soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů spojených s opatřením doplňku znaleckého posudku, neboť tyto nebyly účelně vynaloženými náklady řízení, když uvedený doplněk nemohl přispět k posouzení rozhodných otázek ve věci. Doplněk toliko podrobněji rozváděl závěry již obsažené v původním posudku ohledně ekonomické legitimity sporných pohledávek. Jak však již odvolací soud uvedl v předchozím kasačním rozhodnutí, pro určení výše škody bylo rozhodné, zda sporné pohledávky jako závazky společnosti Nxxxh skutečně existovaly a byly po právu, nikoli zda plnění, z nichž měly vzejít, bylo pro společnost potřebné, výhodné či přiměřené. Jejich další ekonomické zhodnocení provedené v rámci doplňku bylo proto zbytečné, neboť nepřineslo nic nového, co by bylo pro rozhodnutí ve věci významné.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 11. srpna 2026

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. M. H.